

РЕШЕНИЕ

№ 8503

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 15.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8686** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 46, ал. 1 във вр. чл. 42з, ал. 1, т. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по депозирана жалба от М. С. Е. (М. S. E.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ паспорт № U30509004, чрез пълномощника му – адв. В. В. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 361 от 10.07.2024 г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл.42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) - „Забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от пет години, считано от 10.07.2024 г. до 09.07.2029 г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност и необоснованост на оспорения административен акт. Твърди се, че заповедта е издадена в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, които са ограничили ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя. Застъпено е становище за липса на мотиви относно пропорционалното засягане на личните права и законни интереси на санкционираното лице и защитеният обществен интерес. Цитирани са препоръки 13 и 14 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО, които се твърди да са нарушени при налагането на конкретната принудителна мярка. Сочи се липса на мотиви относно индивидуализацията на принудителната административната мярка, включително и досежно срока, за който следва да се прилага. Аргументирано е становище за липса на

корелативна връзка между осъждането за извършено умишлено престъпление от общ характер и налагането на принудителна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. Твърдят се нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Мотивирана е и теза за съществено ограничаване на възможностите за упражняване правата на засегнатото от оспорената заповед лице. Според пълномощника на жалбоподателя, заповедта не съответства и на целта на закона, доколкото липсва анализ на данните за личното поведение на доверителя й. От съда се иска да отмени оспорената заповед. Претендират се разноси.

Страните, както и Софийска градска прокуратура не се явиха и не изпратиха свои представители за участие в проведеното съдебно заседание.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София-град, въз основа на събраните по делото доказателства, направените възражения в жалбата съобразно правомощията си по чл. 168 от АПК, прие за установено от фактическа страна:

На 07.07.2024 г. около 22.30 ч. на ГКПП Капитан А. – шосе на влизане в РБългария е извършена проверка от служители на ГПУ С. на лек автомобил марка „Фиат“ с турски рег. № 34KSB112 с водач жалбоподателят М. С. Е. (М. S. E.), гражданин на Република Турция легитимирал се с паспорт № U30509004. При извършена физическа проверка на автомобила граничният полицаи се усъмнил, че между предната броня и радиатора има укрито лице. Направена е и щателна митническа проверка, при която е открито укрито лице в предната част на двигателния отсек, което не е представило документи за самоличност. По заявени от него данни след установяването му се е представило за гражданин на Сирийска арабска република, с имена А. Н. (A. N.), [дата на раждане] За тези данни не са установени отразявания в НШИС и А.. Уведомен е дежурен разследващ полицаи в ГПУ – С.. Лицата са задържани, на основание чл. 72, ал. 1 от ЗМВР, със Заповеди № 4536зз-269 от 07.07.2024 г. и № 4536зз-270 от 07.07.2024 г. и са преведени в ПНЗЛ на ГПУ С..

С докладна записка рег. № 4536р - 20883 от 08.07.2024 г. по повод констатираното незаконно превеждане на чуждия гражданин през границата на страната, началник 03 група при ГКПП „Капитан А.“ (л. 20 – л. 21) е направил предложение до началника на ГПУ С. да бъдат наложени принудителни административни мерки по ЗЧРБ спрямо двамата чужди граждани – на незаконно преминалия границата без документи за самоличност А. Н. – „принудително отвеждане до границата на РБългария“, „забрана за влизане в РБългария“ и принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“ – МВР за срок не по-дълъг от 6 месеца, а на жалбоподателя М. С. Е. – принудителна административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Жалбоподателят М. С. Е. е привлечен към наказателна отговорност за извършено престъпление по чл. 280, ал. 2, т. 3 и т. 4 във вр. ал. 1 от НК. Наказателното производство е приключило с влязъл в сила на 10.07.2024 г. съдебен акт, постановен от Районен съд – Свиленград.

Обжалваната Заповед рег. № 4536 Р. - 361/10.07.2024 г. е издадена от заместващия началника на ГПУ – С. след приключване на наказателното производство, на основание чл. 42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ. На жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – забрана за влизане на чужденец в РБългария за срок от пет години, считано от 10.07.2024 г. до 09.07.2029 г.

Заповедта е връчена на жалбоподателя лично, срещу подпис, в деня на издаването й - на 10.07.2024 г., в присъствието на преводач (л. 19 от адм. дело 686/24 г. на АС -

Хасково).

В хода на съдебното производство от ответната страна са представени доказателства относно компетентността на органа, издал оспорената заповед (л.22 от адм. дело 686/24 г. на АС – Хасково и л. 14 от адм. дело 8686/24 г. АССГ).

Така описаните релевантни факти не се оспорват от страните по делото и позволяват да се направят следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, при наличие на правен интерес, по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок, визиран в разпоредбата на чл. 149, ал. 1 от АПК към който препраща нормата на чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Заповедта е съобщена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 10.07.2024 г. в присъствие на преводач от турски език, а жалбата е депозирана от пълномощника на жалбоподателя – адв. В. В., АК – Х. на 24.07.2024 г. и е заведена с вх. № 5118 в АС – Хасково. Отражена датата на пощенското клеймо – 23.07.2024 г.

Разгледана по същество - жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на делегираните правомощия от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ Е. на началника на ГПУ – С. със Заповед № 632 от 17.06.2024 г., от определения да го замества зам. началник на ГПУ - С. със Заповед № 4070з-712 от 08.07.2024 г., издадена от директора на РД „Гранична полиция“ Е. (л. 14).

В мотивите на оспорения акт са възпроизведени релевантните фактически обстоятелства, отразени и в докладната записка на началника на 03 група при ГПУ - С., с които е обосновано приложението на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ. В този аспект, съдът счита, че са спазени изискванията за форма и съдържание, по смисъла на чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочени са както правните норми от ЗЧРБ, така и съответстващите им фактически обстоятелства – данните, че жалбоподателят е съпричастен към незаконното въвеждане на територията на страната на чужд гражданин, за което е наказан за извършено престъпление с влязъл в сила съдебен акт. Противно на становището на процесуалния представител на жалбоподателя, съдът не констатира допуснати нарушения на административно – производствените правила, които да са ограничили ефективното упражняване правото на защита на санкционираното лице. В този смисъл, следва да се отчете фактът, че административното производство е започнало след влизане в сила на съдебния акт, постановен от Районен съд Свиленград. Оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на език, който владее, в присъствието на преводач, удостоверено с положения лично подпис. На санкционираното лице е предоставена необходимата информация за съществуващите правни средства за защита, което му е осигурило възможност да организира лично защитата си, включително и ползвайки компетентна помощ от лице, упражняващо адвокатска професия.

Неоснователни са аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на изискванията на чл. 35 и чл. 44, ал. 2 от АПК. Към административната преписка са приложени всички документи по повод установеното незаконно превеждане през границата на РБългария на укрито, в управлявания от жалбоподателя лек автомобил, лице което не е представило документи за удостоверяване на самоличността си. В мотивите на оспорения административен акт като основание за налагане на принудителната административна мярка е посочен именно този факт, който не се оспорва от жалбоподателя, а и е

категорично установен с влезлия в сила съдебен акт на Районен съд - Свиленград. Нормата на чл. 413а, ал. 3 и ал. 2 от НПК определя границите на силата на пресъдено нещо на влезлите в сила определения на съда, постановени по реда на Глава двадесет и девета от НПК – те са задължителни по въпросите – извършено ли е виновно противоправно деяние, виновен ли е деецът, наказуемо ли е деянието. Мотивите на заповедта препращат и към Предложение № 4536р - 20883 от 08.07.2024 г. на началник група на ГКПП „Капитан А. шосе“, което не е в противоречие с нормативните изисквания, а и със задължителното тълкуване, дадено с ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС и константната съдебна практика.

Установените по несъмнен начин фактически обстоятелства законосъобразно са послужили като основание по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ за издаване на оспорената Заповед, с която е наложена принудителната административна мярка по чл. 42з, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ.

Неоснователно е и възражението за липса на мотиви, с които е обоснован срока на прилагане на принудителната мярка. Според настоящия съдебен състав, продължителността на наложената принудителна административна мярка съответства на установените фактически обстоятелства, съобразно чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. Съпричастността на жалбоподателя към констатираното от служителите на Гранична полиция незаконно превеждане на чужд гражданин през границата на страната е установена както в приключилото наказателно производство, така и в настоящото административно производство. Тези данни напълно съответстват на материално правното основание по чл. 10, ал. 1, т. 4 от ЗЧРБ, на което се е позовал административният орган, за да приложи принудителната мярка.

Преценката за продължителността на срока на прилагане на ПАМ е в оперативната самостоятелност на административния орган. Определеният срок от 5 години се явява пропорционален и съразмерен на установената в закона цел. Неоснователно е оплакването на касатора, че оспорената заповед не съдържа мотиви относно индивидуализацията на срока на прилагане на ПАМ. Относими в този смисъл са установените фактически основания за налагане на принудителната мярка - използването на легално упражнявана дейност, осъществявана с превозно средство за прикритие на незаконно превеждане през границата на държава-членка на ЕС на чужд гражданин, което безспорно влияе отрицателно на средата за сигурност.

Препращането към Предложение № 4536р - 20883 от 08.07.2024 г. на началник група на ГКПП „Капитан А.“ отговаря на нормативното изискване за дължима индивидуална преценка на случая. Продължителността на наложената ПАМ напълно съответства на всички изисквания в чл. 11, § 2 от Директива 2008/115/ЕО. В., от жалбоподателя не са ангажирани доказателства и в настоящото производство в подкрепа на възраженията за непропорционалност на правните последици от прилагането на наложената ПАМ и нормативно защитения обществен интерес – превенция и ограничаване на възможностите за нелегална миграция в страните от Европейския съюз. Използването на легална дейност като прикритие за незаконно превеждане на чужди граждани през граница на държава – членка на ЕС не може да бъде толерирано и законосъобразно е санкционирано по предвидения ред.

Мотивиран от изложеното, съдът счете, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона – предотвратяване на нарушенията на

установения ред за влизане и пребиваване на чужди граждани в страната.

Доколкото от ответника не са претендирани разноски, при този изход на спора, не са налице основания за присъждане на такива.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София - град, Първо отделение, 26-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ депозираната жалба от М. С. Е. (M. S. E.), гражданин на Република Турция, [дата на раждане], притежаващ паспорт № U30509004, чрез пълномощника му – адв. В. В. – АК - Х. против Заповед № 4536 Р. - 361 от 10.07.2024 г., издадена от за началник на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С., с която на основание чл.42з, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 10, ал. 1, т. 4 и чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) - „забрана за влизане на чужденец в Република България“ за срок от пет години, считано от 10.07.2024 г. до 09.07.2029 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: